

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI BA

ĐÔNG PHƯƠNG BẮT BẠI ĐI ĐÂU MẤT

Thượng Quan Vân nói mấy câu này, Dương Liên Đình nghe ra có ý trở vào Đông Phương Bất Bại. Nhưng đồng thời bọn Lệnh Hồ Xung cũng tưởng hắn muốn lấy lòng Nhậm Ngã Hành.

Bỗng nghe hắn nói tiếp:

- Thuộc hạ đã quyết ý tận trung với giáo chủ thì quân chuột nhắt nào lớn mật dám có điều vô lễ với giáo chủ là Thượng Quan Vân này nhất định không tha.

Mấy câu này thật ra có ý thóa mạ Dương Liên Đình, nhưng khi nào gã hiểu được. Gã cười đáp:

- Hay lắm! Trong bản giáo nếu ai ai cũng được như Thượng Quan hữu sứ, hết lòng trung thành với giáo chủ, thì lo gì sự chẳng làm xong? Hữu sứ vất vả rồi! Hãy về nghỉ đi.

Thượng Quan Vân sừng sờ nói:

- Thuộc hạ rất khao khát được ra mắt giáo chủ. Cứ mỗi lần được nhìn kim điện giáo chủ là lại cảm thấy tinh thần phấn khởi, làm việc rất hăng say. Toàn thân rạo rực, tưởng chừng công lực trong người tăng lên bằng mười năm tu luyện.

Dương Liên Đình đáp:

- Giáo chủ rất bận rộn, ta e rằng ngài không có thì giờ rảnh để tiếp hữu sứ được.

Thượng Quan Vân liền thò tay vào bọc móc ra mười mấy hạt trân châu khẽ nói:

- Dương tổng quản! Chuyến này thuộc hạ đi công chuyện được mười tám hạt trân châu xin dâng hết để tỏ lòng hiếu kính. Tổng quản và mong rằng tổng quản cho thuộc hạ tham kiến giáo chủ. Không chừng giáo chủ vui mừng thăng chức cho thuộc hạ cũng nên, khi đó thuộc hạ còn tạ ơn tổng quản rất nhiều.

Dương Liên Đình nhếch mép cười nói:

- Đã là chỗ anh em trong nhà, sao hữu sứ còn bày vẽ như vậy? Đa tạ hữu sứ!

Gã hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Trước mặt giáo chủ ta sẽ gắng sức nói tốt cho hữu sứ và khuyên ngài thăng lên chức quang minh tả sứ cho.

Thượng Quan Vân xá lia lia mấy cái nói:

- Việc này thì Thượng Quan Vân suốt đời không dám quên ơn đức của giáo chủ cùng tổng quản.

Dương Liên Đình nói:

- Hữu sứ hãy chờ đây để ta vào coi xem giáo chủ có được rảnh sẽ kêu hữu sứ lên.

Thượng Quan Vân đã luôn mấy tiếng, đồng thời nhét trân châu vào tay Dương Liên Đình, đoạn khom lưng lùi lại.

Dương Liên Đình đứng dậy bệ vệ đi vào hậu điện.

Sau một lúc lâu, một tên thị bộc áo tía đi ra, đứng chính giữa đông dặc xung hô:

- Văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh. Giáo chủ ban lệnh: Cho Thượng Quan Văn đem tù binh lên tham kiến.

Thượng Quan Văn hô:

- Bái tạ ơn điển giáo chủ. Cầu nguyện giáo chủ muôn năm trường trị nhất thống giang hồ.

Gã xòe tay trái ra để gã áo tía đi trước rồi mới theo sau.

Nhậm Ngã Hành cùng Hương Vấn Thiên và Doanh Doanh khiêng Lệnh Hồ Xung lóc nhóc theo sau. Qua mấy dãy hành lang đều có võ sĩ cầm kích đứng sắp hàng. Sau khi qua ba tầng cửa sắt lại đến một dãy hành lang nữa. Tại đây mấy trăm võ sĩ giàn hàng đứng hai bên. Tên nào cũng cầm trường đao sáng loáng đưa ngang ra. Bọn Thượng Quan Văn khom lưng cúi đầu đi qua, chỉ sợ trong mấy trăm thành trường đao này chỉ một thành chém xuống là người bị đứt làm hai đoạn.

Bọn Nhậm Ngã Hành, Hương Vấn Thiên đã từng trải hàng trăm cuộc chiến đấu, dĩ nhiên không coi bọn võ sĩ này vào đâu. Nhưng trước khi được ra mắt Đông Phương Bất Bại, họ đành chịu khuất phục. Ai nấy nghĩ thầm trong bụng:

- Đông Phương Bất Bại đối đãi với thuộc hạ vô lễ thế này thì khiến cho người ta hết sức tận trung với mình thế nào được? Sở dĩ bọn giáo chúng chưa dám sinh lòng phản叛 là vì sợ uy quyền hắn, không dám bạo động một cách khinh xuất mà thôi. Đông Phương Bất Bại đã khinh miệt hào kiệt thiên hạ thì không thua thế nào được?

Bọn người đi hết đao trận thì đến trước một khuôn cửa. Ngoài cửa treo một bức màn rất dày.

Thượng Quan Văn giơ tay lên vén màn tiến vào thì đột nhiên ánh hào quang lấp loáng. Tám cây thương từ hai bên đánh lẹ tới. Bốn cây lướt qua trước ngực và bốn cây lướt qua sau lưng chỉ khe chừng mấy tấc.

Lệnh Hồ Xung thấy thế giật mình kinh hãi, đưa tay nắm lấy thanh trường kiếm buộc ở dưới đùi.

Bỗng Thượng Quan Văn đứng sững lại không nhúc nhích đông dặc hô:

- Thuộc hạ là quang minh hữu sứ, xin tham kiến giáo chủ văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh.

Trong điện có tiếng nói ra:

- Cho vào!

Tám tên võ sĩ lùi lại mở đường.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới hiểu là tám cây trường thương kia phóng ra cốt để hãm người. Nếu người vào yết kiến mà trong lòng có mưu đồ chuyện bất pháp vừa thấy tám cây thương đâm vào lập tức lấy binh khí ra đón đỡ là âm mưu đã bị bại lộ.

Vào điện rồi Lệnh Hồ Xung lăm lăm:

- Tòa điện này dài quá!

Nguyên tòa điện rộng không đầy ba chục thước mà bề sâu có đến dư ba trăm thước.

Đầu kia điện đường có đặt một tòa rất cao. Trên tòa một lão già râu dài ngồi đó. Hắn là Đông Phương Bất Bại.

Trong điện không có cửa sổ. Cửa điện có thấp nên sập, ánh sáng lập lờ.

Bên mình Đông Phương Bất Bại cũng có hai đĩa đèn khi tỏ khi mờ.

Người đứng xa mà ánh sáng lại lơ mờ nên không nhìn rõ tướng mạo người này.

Thượng Quan Vân quỳ mọp ở dưới thêm nói:

- Giáo chủ văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh, trung hưng thánh giáo, đức khắp lê dân. Thuộc hạ là quang minh hữu sứ Thượng Quan Vân khấu đầu bái kiến giáo chủ.

Một tên hầu mặc áo tía đứng bên Đông Phương Bất Bại quát hỏi:

- Tên tiểu tốt dưới quyền hữu sứ đã trông thấy giáo chủ sao lại không quỳ?

Nhậm Ngã Hành là người rất trầm tĩnh, tự nhủ:

- Chưa tới lúc hành động thì mình phải quỳ trước mặt hắn cũng chẳng hề chi. Lát nữa mình sẽ lột da rút xương hắn ra.

Lão nghĩ vậy rồi quỳ xuống. Hương Ván Thiên và Doanh Doanh cũng quỳ theo.

Thượng Quan Vân nói:

- Mấy tên tiểu tốt của thuộc hạ đây ngày đêm mong ước được nhìn thấy kim điện của giáo chủ. Bữa nay giáo chủ ban ơn cho được bái kiến dung quang thật là phước bẩy mươi đời nhà chúng. Nhưng chúng được thấy kim điện, mừng quá phát run, quên cả quỳ lạy. Xin giáo chủ tha tội cho.

Dương Liên Đình đứng bên Đông Phương Bất Bại lại hỏi:

- Giả tá sứ chiến đấu bị tử nạn thế nào? Hữu sứ trình bày cùng giáo chủ đi!

Thượng Quan Vân đáp:

- Giả tá sứ cùng thuộc hạ vâng mệnh chỉ giáo của giáo chủ từng bảo nhau: "Hai chúng ta chịu ơn đức giáo chủ tài bồi, cất nhắc. Chuyến này giáo chủ lại đem việc lớn giao phó cho chúng ta, chúng ta nhớ lời giáo chủ dạy bảo hàng ngày, bầu nhiệt huyết sủi lên sùng sục..."

Lệnh Hồ Xung nằm trên cang mắng thầm:

- Đồ khốn! Ngoại hiệu của Thượng Quan Vân đã mang chữ "hiệp" mà còn thốt ra câu này mặt không hồng, tai không đỏ, thì thật không biết đến liêm sỉ ở đời là gì nữa.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe phía sau có tiếng người la:

- Đông Phương huynh đệ! Phải chăng đúng là huynh đệ đã phái người đi bắt ta?

Người này tiếng nói khàn khàn đúng tiếng một ông già, nhưng nội lực đầy rẫy. Mỗi câu lão nói ra vang dội cả điện. Hiển nhiên lão là con người uy mãnh phi thường!

Lệnh Hồ Xung đoán chắc lão là đường chúa phong lôi đường tên gọi Đồng Bách Hùng.

Dương Liên Đình hỏi:

- Đồng Bách Hùng! trong thành đức điện này không để cho người la ó om xòm đầu. Người đã thấy mặt giáo chủ sao lại không quỳ? Người còn lớn mặt không một lời xưng tụng văn võ thánh đức của giáo chủ nữa ư?

Đồng Bách Hùng ngửa mặt lên trời cười rộ đáp:

- Ta cùng Đông Phương huynh đệ lúc kết bạn với nhau làm gì đã có thành lời con ở đây? Ngày trước ta cùng Đông Phương huynh đệ vào sinh ra tử, cùng chia hoạn nạn. Lúc đó thành lời chưa ráo máu đầu có lẽ chưa ra đời, mà bây giờ đến thứ người đối lời với ta ư?

Lệnh Hồ Xung ngoảnh đầu trông lại, bây giờ chàng mới rõ râu tóc lão dựng đứng cả lên. Da mặt chuyển động cặp mắt tròn xoe. Máu tươi trên mặt đã đóng lại, hình thù rất khủng khiếp. Chân tay lão đều bị xiềng khóa. Lão vừa nói vừa phẫn nộ, cử động hai tay. Xiềng khóa bật lên những tiếng loảng xoảng.

Nhậm Ngã Hành nguyên quỳ không nhúc nhích. Bây giờ lão nghe tiếng xiềng xích lại nhớ tới tình cảnh đau khổ khi bị giam ở dưới đáy tây hồ. Cơ hồ lão không kiềm chế nổi xúc động. Người lão run lên những muốn động thủ. Nhưng lại nghe Dương Liên Đình xẵng giọng:

- Trước mặt giáo chủ mà người dám vô lễ như vậy thật là cuồng vọng quá nổi. Người lại ngấm ngấm cấu kết với tên đại nghịch đồ của bản giáo là Nhậm Ngã Hành. Người đã biết tội chưa?

Đồng Bách Hùng đáp:

- Nhậm giáo chủ là vị giáo chủ tiền nhiệm của bản giáo. Vì người lo trong bụng mình bị chứng bệnh bất trị nên đi ẩn cư, mới giao công việc bản giáo cho Đông Phương huynh đệ. Sao lại bảo người là nghịch đồ được Đông Phương huynh đệ? Nhậm giáo chủ phản bạn ở chỗ nào? Huynh đệ nói rõ ra đi!

Dương Liên Đình nói:

- Sau khi Nhậm Ngã Hành bị tật bệnh khỏi rồi, đáng lý phải về ngay bản giáo. Nhưng y lại đi cấu kết với chương môn các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Tung Sơn. Như vậy không phải là mưu cuộc phản loạn thì còn là gì nữa? Tại sao y không đến tham kiến giáo chủ để nghe lời chỉ thị của ngài?

Đồng Bách Hùng cười ha hả nói:

- Nhậm giáo chủ còn là cự thượng ty của Đông Phương huynh đệ. Võ công cùng kiến thức của cự giáo chủ chưa chắc gì đã kém Đông Phương huynh đệ. Đông Phương huynh đệ! ta nói vậy có đúng không?

Dương Liên Đình lớn tiếng quát:

- Người đừng y mình già nua tuổi tác mà nói càn nữa. Giáo chủ với ai cũng đạo nghĩa ngất trời, không thèm tranh khôn với người đâu. Nếu người tự biết trách mình, lo bề hối cải thì sáng mai ở giữa tổng đàn, người phải nói rõ những hành vi bất pháp

của người trước mặt anh em. May ra giáo chủ còn có thể mở đường sinh lộ tha mạng cho. Bằng không thế thì hậu quả ra sao người cũng tự biết rồi.

Đồng Bách Hùng cười nói:

- Đồng mõ gần tám chục tuổi đầu, sống đã quá đủ rồi thì còn sợ gì hậu quả nữa?

Dương Liên Đình quát:

- Dẫn người lên đây!

Tên hầu áo tía dạ một tiếng.

Tiếp theo những tiếng xiềng xích loảng xoảng vang lên. Mười mấy người bị áp giải vào đại điện, có nam có nữ và cả mấy đứa con nít độ bảy tám tuổi.

Đồng Bách Hùng thấy bọn người này tiến vào, lập tức lão biến sắc quát hỏi:

- Dương Liên Đình! Bậc đại trượng phu mình làm mình chịu. Người bắt cả con cháu ta đến đây làm chi?

Tiếng lão quát làm chấn động màng tai mọi người.

Lệnh Hồ Xung thấy Đông Phương Bất Bại ngồi giữa đại điện cũng phải giật mình, thì chàng nghĩ bụng:

- Lão này còn có chút lương tâm. Hắn thấy Đồng Bách Hùng trong dạ bồn chồn cũng không khỏi động lòng.

Dương Liên Đình cười hỏi:

- Điều thứ ba trong bản giáo huấn của giáo chủ là gì? Người thử đọc lại ta nghe!

Đồng Bách Hùng hừ một tiếng chứ không trả lời.

Dương Liên Đình lại hỏi:

- Trong những người nhà Đồng gia có tên nào thuộc điều thứ ba trong bản giáo huấn của giáo chủ thì đọc ra cho mọi người nghe!

Một thằng nhỏ chừng mười tuổi cất tiếng đọc:

- Văn thành võ đức, nhân nghĩa quang minh. Điều thứ ba trong bản giáo huấn của giáo chủ là : Đối với kẻ thù nghịch cần phải tàn độc. Nhỏ cỏ trừ rễ. Già trẻ gái trai, giết cho kỳ hết, đừng để một mống.

Dương Liên Đình khen:

- Giỏi lắm! Giỏi lắm! Nhỏ kia! Mười điều giáo huấn của giáo chủ người đều thuộc lòng cả ư?

Thằng nhỏ đáp:

- Tiểu tử thuộc hết. Hàng ngày không đọc đến bản giáo huấn của giáo chủ là ăn không ngon miệng, ngủ không yên giấc. Hễ đọc giáo huấn của giáo chủ là luyện võ tiến bộ rất mau, đấm đá thêm phần khí lực.

Dương Liên Đình cười hỏi:

- Đúng lắm! Ai dạy người nói câu đó?

Thằng nhỏ đáp:

- Gia gia của tiểu tử dạy thế!

Dương Liên Đình trở vào Đồng Bách Hùng hỏi:

- Lão kia là ai?

Thằng nhỏ đáp:

- Đó là tổ phụ của tiểu tử.

Dương Liên Đình hỏi:

- Tổ phụ ngươi không đọc bản giáo huấn của giáo chủ, không nghe lời giáo chủ. Trái lại y còn phản đối giáo chủ thì ngươi tính sao?

Thằng nhỏ đáp:

- Nếu vậy thì tổ phụ lầm lỗi. Bất cứ ai cũng phải đọc bảo huấn của giáo chủ và nghe lời giáo chủ truyền dạy.

Dương Liên Đình quay lại hỏi Đồng Bách Hùng:

- Tôn nhi ngươi là đứa nhỏ lên mười còn biết rõ đạo lý. Ngươi đã bấy nhiêu tuổi đầu, sao lại hồ đồ đến thế?

Đồng Bách Hùng đáp:

- Ta có nói chuyện với hai vị họ Nhâm và họ Hưởng. Bọn họ bảo ta phản giáo chủ nhưng ta không nghe. Đồng Bách Hùng này nói một là một, hai là hai, quyết chẳng làm việc gì phạm lỗi với người.

Lão thấy trong mấy người trong nhà cả già lẫn trẻ bị bắt đưa vào, nên giọng lưỡi không phải mềm nhũn một phần.

Dương Liên Đình hỏi:

- Nếu người nói trước như vậy thì đầu đến nỗi phải phiên lụy. Bây giờ ngươi đã biết tội chưa?

Đồng Bách Hùng đáp:

- Ta không có lỗi gì hết, không phản nghịch bản giáo mà cũng không phản đối giáo chủ.

Dương Liên Đình thở dài nói:

- Ngươi đã không chịu nhận tội thì ta không thể cứu ngươi được. Tả hữu đâu? Đem bọn này xuống đi! Bắt đầu từ hôm nay, không được cho chúng ăn một hạt cơm, uống một giọt nước.

Mấy tên hầu cận mặc áo tía dạ ran, toan lại áp giải mười mấy người ra ngoài.

Đồng Bách Hùng la lên:

- Hãy khoan!

Rồi quay lại bảo Dương Liên Đình:

- Được rồi! Ta nhận tội là xong. Đồng mõ yêu cầu giáo chủ mở đường cho!

Dương Liên Đình cười lạt hỏi:

- Vừa rồi người bảo sao? Có phải người đã nói cùng giáo chủ vào sinh ra tử, phân chia hoạn nạn từ khi ta chưa ra đời. Đúng thế không?

Đồng Bách Hùng cố nhin đáp:

- Đồng mõ biết lỗi rồi!

Dương Liên Đình hỏi:

- Người biết lỗi rồi ư? Có lỗi mà chỉ nói một câu như vậy là xong chẳng hóa ra dễ dàng lắm ư? Trước mặt giáo chủ, sao người lại không quỳ xuống?

Đồng Bách Hùng đáp:

- Giữa Đồng mõ và giáo chủ ngày trước đã kết nghĩa chi lan cùng dâng tám lạy. Mấy chục năm nay ngồi đứng ngang hàng.

Đột nhiên lão cất cao giọng:

- Đông Phương lão đệ! Lão đệ thấy ca ca bị hành hạ đủ điều mà sao không mở miệng nói lấy một câu? Lão đệ muốn ca ca phải quỳ xuống ư? Cái đó dễ lắm! Chỉ cần lão đệ nói một câu thì ca ca có phải chết vì lão đệ cũng quyết chẳng cau mày.

Đông Phương Bất Bại vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Trong nhà đại điện yên lặng như tờ. Ai cũng đợi Đông Phương Bất Bại mở miệng. Nhưng sau một lúc lâu, thủy chung hán vẫn không lên tiếng.

Đồng Bách Hùng la lên:

- Đông Phương lão đệ! Mấy năm nay ta muốn gặp lão đệ lấy một lần cũng khó. Lão đệ ẩn cư, khổ công tu luyện Quỷ hoa bảo điển, có biết đâu những người cố cựu phải lìa tan mà đại họa đến trước mặt rồi không?

Đông Phương Bất Bại vẫn lặng thinh.

Đồng Bách Hùng hỏi lại:

- Chỉ cần lão đệ nói một câu là ta quỳ xuống ngay. Lão đệ giết ta hay hành hạ ta cũng chẳng lo gì, nhưng để Triều Dương thần giáo oai danh chấn động giang hồ mấy trăm năm nay mà bị hủy diệt là kẻ có tội muôn đời. Sao lão đệ chẳng nói chẳng rằng? Có phải lão đệ luyện công đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi không?

Dương Liên Đình quát lên:

- Người đừng nói nhăng nói càn nữa. Quỳ xuống đi!

Hai tên bộc thị áo tía phóng cước đá vào đầu gối lão.

Bỗng nghe binh binh hai tiếng.

Tiếp theo là hai tiếng la rùm. Hai tên thị bộc bị gãy xương chân, ngã ngửa người ra. Miệng phun máu tươi.

Nội lực Đồng Bách Hùng quả nhiên không phải tầm thường. Hai tên hán tử mặc áo tía bị sức phản chấn của lão hất ngược lại gây thành trọng thương, nằm thẳng cẳng dưới đất, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Đổng Bách Hùng lại kêu lên:

- Đông Phương lão đệ! Lão đệ chỉ mở miệng nói một câu thì tiểu huynh có phải chết cũng cam lòng. Hơn ba năm nay, lão đệ không nói một tiếng khiến cho anh em trong bản giáo, ai cũng sinh lòng ngờ vực.

Dương Liên Đình tức giận hỏi:

- Ngờ vực điều chi?

Đổng Bách Hùng lớn tiếng:

- Ngờ vực giáo chủ bị người ám toán cho uống thuốc cấm khẩu vì lẽ gì mà y không nói được? Vì lẽ gì y không nói được?

Dương Liên Đình cười nhạt nói:

- Có lý đâu kim khẩu của giáo chủ lại nói với tên nghịch đồ phản giáo như người một cách dễ dàng? Tả hữu đâu? Dem hán xuống kia!

Tám tên hán tử mặc áo tía đồng thanh dạ một tiếng rồi tiến lại.

Đổng Bách Hùng lớn tiếng la lối:

- Đông Phương lão đệ! Tiểu huynh muốn coi xem đã bị kẻ nào ám hại đến nỗi cấm khẩu?

Lão vung hai tay, xiềng sắt tung lên. Hai chân bị xích, lão cũng cứ nhảy xổ về phía Đông Phương Bất Bại.

Mấy tên hán tử áo tía thấy lão thân oai lẫm liệt không dám sấn vào gần.

Dương Liên Đình hô:

- Bắt lấy hán! Bắt lấy hán!

Những võ sĩ đứng dưới điện ở ngoài cửa chỉ lớn tiếng reo hò chứ không dám lên điện.

Nguyên Triều Dương thân giáo có giáo quy rất nghiêm ngặt. Giáo chúng mình đeo khí giới mà bước vào điện thành đức điện một bước là phạm tội thập ác sẽ bị tử hình.

Đông Phương Bất Bại đứng lên trở gót đi vào hậu điện.

Đổng Bách Hùng gầm lên:

- Đông Phương lão đệ! Đừng đi nữa! Đừng đi nữa!

Lão muốn tăng gia cước bộ nhưng vì chân bị xiềng xích không thể bước nhanh được. Trong lòng nóng nảy, lão nhảy chúi về phía trước. Lão quả là người có võ công cực cao, chúi đầu xuống thừa thế lăn lộn mình đi mấy vòng, rồi lại nhảy xổ tới chỉ còn cách chỗ Đông Phương Bất Bại không đầy trăm thước.

Dương Liên Đình hô:

- Quân phản nghịch lớn mật! Định hành thích giáo chủ!

Nhậm Ngã Hành thấy Đông Phương Bất Bại né lách mình một cách mập mờ. Đổng Bách Hùng lại rượt không kịp hán liền thò tay vào trong bọc lấy ra ba đồng tiền.

Đoạn lão vận nội công vào bàn tay, nhằm Đông Phương Bất Bại liệng ra đánh vù một tiếng.

Doanh Doanh vội hô lên:

- Động thủ đi!

Lệnh Hồ Xung nhảy vọt lên rút trường kiếm ra.

Hương Vấn Thiên cũng rút binh khí giấu ở trong cẳng ra chia cho Nhậm Ngã Hành và Doanh Doanh. Đoạn y dùng sức mạnh kéo cái cẳng. Nguyên đây buộc dưới cẳng là một cây nhuyễn tiên. Y cũng lấy ra nốt.

Bốn người thi triển khinh công vọt vào.

Bỗng nghe Đông Phương Bất Bại ối lên một tiếng. Trán hắn bị trúng một đồng tiền. Máu tươi rơm rớm chảy ra.

Lúc Nhậm Ngã Hành phát xạ cả thảy ba đồng tiền và đứng cách rất xa. Đồng tiền trúng vào trán Đông Phương Bất Bại thì đường lực đạo đã vừa hết nên hắn chỉ bị thương ngoài da một chút.

Tuy nhiên Đông Phương Bất Bại là người võ công cao cường đệ nhất hiện nay mà không tránh thoát để đồng tiền liệng trúng cũng là chuyện phi lý.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả reo lên:

- Đông Phương Bất Bại này là đồ giả.

Hương Vấn Thiên quát cây nhuyễn tiên đánh véo một tiếng, quán lấy hai chân Dương Liên Đình rồi giựt mạnh cho gã té nhào.

Đông Phương Bất Bại bưng mặt chạy như người điên.

Lệnh Hồ Xung giơ mũi kiếm ra quát:

- Đứng lại!

Dè đâu Đông Phương Bất Bại chạy hốt hoảng không kịp dừng chân, người hắn nhào vào mũi kiếm.

Lệnh Hồ Xung vội rút kiếm về.

Nhậm Ngã Hành nhảy xổ lại túm lấy sau gáy Đông Phương Bất Bại lôi vào đến cửa điện rồi lớn tiếng tuyên bố:

- Các vị hãy nghe đây! Tên này giả mạo Đông Phương Bất Bại làm loạn Triều Dương thần giáo ta. Các vị hãy nhìn cho rõ mặt mũi hắn.

Người này tướng mạo và ngũ quan thực giống hệt Đông Phương Bất Bại, nhưng hiện giờ hắn cuống quýt hoang mang, khác hẳn Đông Phương Bất Bại lúc nào cũng bình tĩnh thản nhiên như người đã có định kiến từ trước. Thái độ hai người thật khác nhau một trời một vực. Bốn võ sĩ ngơ ngác nhìn nhau. Chúng đều kinh hãi không thốt nên lời.

Nhậm Ngã Hành lớn tiếng quát hỏi:

- Tên họ ngươi là chi? Nếu ngươi không nói thực thì ta đập nát cái đầu ngươi ra.

Người kia toàn thân run bần bật. Hai hàm răng đụng vào nhau lách cách. Hấn ắp úng:

- Tiểu nhân là... là...

Hấn lập đi lập lại không ngớt tiếng "là" mà thủy chung không nói ra được gì.

Hương Vấn Thiên điểm lệ vào mấy huyết đạo của Dương Liên Đình rồi lúi gĩa đến cửa điện quát hỏi:

- Người kia tên họ là gì?

Dương Liên Đình ngang nhiên đáp:

- Người là cái thá gì mà chất vấn được ta? Ta chỉ biết người là tên nghịch đồ phản giáo tên gọi Hương Vấn Thiên. Triều Dương thần giáo đã cách chức và đuổi người ra khỏi bản giáo và người chẳng còn tư cách gì để lên Hắc Mộc Nhai nữa?

© [HQD](#)